

at hende enkelte Steder, hvor der er en saadan Samling af Beboere, at det absolut, efter det ærede Medlems Mening, maatte være en Pligt for Postvæsenet at besørge Udbæringen dertil, saa kan jeg kun beklage, at det ærede Medlem ikke nævnedes disse Steder, hvilket jo da kunde give Anledning til en nærmere Undersøgelse. Jeg vilde i det Hele taget anse det for at være den rigtige Fremgangsmaade, at man i saadanne Tilfælde først henvendte sig til det paagjældende Postkontor, hvorfra Landposten udgaar, og hvis man ikke der kunde opnaa et Resultat, som man ansaa for at være tilstrækkelig gunstigt for de paagjældende Beboere i Overensstemmelse med de vedtagne Regler, først da kunde man henvende sig til Indenrigsministeriet med en Klage og derved søge at opnaa, hvad man ønskede. En saadan almindelig Udtalelse om, at der eksisterer saadant og saadant Noget, er det jo umuligt for Regjeringen at tage noget egentligt Hensyn til. Jeg kan ikke tro Andet, end at det kun er undtagelsesvis, at noget Saadant forefindes, og den hensigtsmæssigste Fremgangsmaade maa da, som sagt, være den, først at henvende sig til Postkontoret, og hvis man ikke der opnaar sin Hensigt, saa til Ministeriet. — Den anden Sag, som er gjort til Gjenstand for Samraad med Ministeren, er Spørgsmaalet om, hvorvidt Understøttelse til aandsvage Børn bør betragtes som Fattigunderstøttelse. Jeg har i Udvalget oplyst om, at hvad der af Kommunekassen udredes til Understøttelse for aandsvage Børn, vil, saaledes som Forholdene nu ere, blive betragtet som Fattigunderstøttelse og medføre de samme Følger som en saadan, men jeg er ikke uenig med Udvalget dertil, at der er Meget, som kan tale for, at denne Understøttelse bliver betragtet paa en anden Maade, og jeg skal have min Opmærksomhed henvendt paa, om der kan findes nogen Maade, hvorpaa et saadant Resultat kan opnaas.

S. Solh: Da jeg begjærede Ordet, var det for at fremsætte nogle Bemærkninger, sigtende til at erholde nogen Klarhed over Forstaelsen af Vædringsforslaget under Nr. 187, der gaar ud paa, at det der omhandlede Laan skal ydes under Frederiksborg Amtsraads Garanti. Efterat den høitærede Indenrigsminister har udtalt sig med saamegen Tydelighed og Bestemthed om sin Opfattelse af dette Vædringsforslag, kunde jeg forsaavidt gjerne have frasaget Ordet; thi jeg havde faaet den fornødne Klarhed, men jeg skal dog tilslabe mig ganske kort at minde om denne Sags Historie, idet det muligvis kunde have lidt Indflydelse paa den Stilling, man vil indtage til dette Vædringsforslag ved 3die Behandling. Det fremgaar af Anmærkningerne til tidligere Finantslovsforslag, at der af Staten allerede tidligere er ydet mindre Laan til disse to Havne, Lynæs og Hundested, men disse Laan ere ikke blevene anvendte paa

nogen fyldestgjørende Maade. Havneanlægene ere blevene udførte uden behørig Kontrol, og der har været Grund for Statskassen til at sige, at naar man kom med yderligere Begjæringer, kunde der ialtfald ikke forventes Laan, medmindre man garanterede for, at Pengene fik den rette Anvendelse, saa at der virkelig stables holdbare Havneanlæg, som kunde afgive et Tilflugtssted for den paagjældende Fiskerbefolknings Baade. Denne Sag har staaet under Forhandling i mange Aar, og i 1877 fremkom der fra Indenrigsministeriet en Skrivelse om, at der ikke kunde blive bevilget Laan hverken til disse eller til lignende Havneanlæg, medmindre en Garanti af den og den Natur blev ydet af vedkommende Kommune. Denne Garanti havde jo væsentlig det Indhold, som den ærede Minister nævnte før, og jeg skal derfor ikke gjentage det. Nu maa jeg minde om, at ifjor vare disse Bevillinger ogsaa opførte paa Finantslovsforslaget, kun med den Forskjel, at der for Hundesteds Havns Vedkommende var forlangt 40,000 Kr., hvilket nu er blevet til 53,000 Kr. for at fyldestgjøre de Fordringer, som Statens Ingeniører have stillet til dette Havneanlæg. Ifjor passerede disse Bevillinger baade Folkething og Landsting; de bleve ikke omtalte under nogen af Forhandlingerne, og de Paagjældende mente da nu endelig at have naaet, at disse Baadehavne kunde stables. Der har kun været den Mangel, at de ikke have kunnet faae Pengene udbetalt, men deri have de jo maattet dele Skyldene med andre Statsborgere, som ogsaa leve under Tryk af en politisk Situation, som medfører, at saadanne Betsels ikke kunde udbetales. Men de have gjort, hvad de med nogen Næmnelighed kunde gjøre, de have taget fat paa den Del af Arbejdet, som paahviler dem selv, og som de have forpligtet sig til, idet de have haabet, at naar Bevillingen engang var passeret Finantslovsforslagets Behandling uden Omtale, saa kunde de med Næmnelighed gaa ud fra, at saa vilde der ikke nu blive stillet større eller strengere Betingelser, som skulde gjøre det umuligt at gjenneføre Sagen. Det Arbejde, som af dem selv er udført, er imidlertid under sidste Stormflod atter forsvundet; thi det har ikke kunnet føres saa vidt, at det kunde have den fornødne Soliditet, fordi Pengene ikke kunde komme til Udbetaling. Nu er dette Vædringsforslag blevet opfattet saaledes, som om man derved vilde sige, at Laanet kun udbetales under den Garanti, som Frederiksborg Amtsraad alt har afgivet efter flere Mars langvarige Forhandlinger. Jeg for mit Vedkommende havde Betænkkelighed ved Affattelsen og vilde derfor have bragt Spørgsmaalet om Forslagets Forstaelse frem, hvis ikke den høitærede Minister havde erklæret, at han ogsaa opfatter det saaledes, at derved fortaas en virkelig Garanti for Laanets Tilbagebetaling. Jeg vil nu gjøre opmærksom paa, at jeg er ganske enig med den høitærede Minister i